

Ing. Chozé opäť ukazuje silné pózy a la Bon Džovi ☺

AJ NIŽŠIE SITNO nás nakrmilo!

Chlapi majú svoje slovo plniť, že áno. A keď sme sa naposledy dohodli, že v náročnosti poľavíme, tak neostáva nič, len slúbené dodržať... Nebude to úplne prechádzka s prstom v nose a na viacerých miestach budete držať lastovice pevnejšie jak notorik poldecák o siedmej ráno v staničnom výčape!

Ovečkin – šéf webu Outdoorfilmy.sk, ďalší z rady zadávateľov workshopov – no jediný, čo to vyskúšal na vlastnej koži! Vzadu vrchol Sitna.

Pod drevenými schodmi začína perfektná robota k Tatárskej lúke.

užívať technické chodníky a nájdete úplne novú dimenziu radosti z prekonávania úsekov, ktoré sa vám zdali kedysi ťažké! Viem to z vlastnej skúsenosti a presne preto „trail mesiaca“ bude vždy o singláčoch a intenzívnych zjazdoch – na to sa zide každý centimeter navyše – to som mal na srdci, predtým ako sa nasúkame do tretier a nasadneme na sedlo. Vôbec som nečakal, aká fuška bude dostať sa z Trenčína autom k Počúvadlianskemu jazeru, kde si rozložíme stany už deň pred jazdou, otvoríme fľašu z domácich bioproduktov a zľahka

Keď si to tak rekapitulujem v tej mojej deravej hlave, musím uznať, že aj južnejšie pohoria nabažia milovníkov terénu do sýtosti. Len ťažko si viem predstaviť ideálnejšiu jarnú destináciu ako dnešné Sitno a jeho okolie. V obľúbenej Fatre a Beskydoch je navaleného snehu koncom marca neúrekom a tu na „dolniakoch“ sa už veselo možno preháňať po singláčoch len taký fukot. Tradícia workshopov z minulého čísla (Poľské Beskydy) ostane zachovaná aj pre dnešok, tentokrát s názvom 4SEASONZ pre web Outdoorfilmy.sk. Áno, bystrejší z vás isto pochopili, že sa bude jednať o sériu hľadání chrumkavých trailov v každom ročnom období. Kto chce si info a podmienky nájsť na nete, my z Karpatybybike si nebudeme trápné prihríevať polievočku... Kedysi som mal vysokú, štíhlu a prsnatú frajerku, no čo čert chcel, nanešťastie mala anorexiu a problém bol na svete. Prečo to spomínam? Lebo aj bajkerská Slovač vidí problém v tom akú má bajk hmotnosť a ako ho možno maximálne odľahčiť. Chlapi kašlite na to, vyprndite sa na anorektické mašiny a osedlajte poriadne celopéra s vyšším zdvihom a štuplami na plášťoch. Namiesto naháňačky za sekundami po zväžniciach si začnete

„Ani tá navigácia niekedy nemá páru kde je sever a šípka na kompase sa vrtí jak striptérka pri tyči.“

podebatujeme, čo nás čaká. Bohužiaľ, niekoľkohodinová štreka za volantom ma sklátila a hanebne padám po pár utužovacích kolečkách... Ruka hore veru nebola. Zostavu opäť vystužil Ing. Chozé známy z minulého čísla pre utrhnutú páku na brzde a nováčik Ovečkin. Paedra rátam ako samozrejmosť. Ako štartovací bod si dnes vyberáme zapadnutú dedinku Dekýš. Už zaparkovať tri autá je v tejto diere problém, nakoniec sa to podarilo oproti detskému ihrisku. V Dekýši nemáme najmenší dôvod sa zdržovať, nič extra k videniu tu nie je, skôr dedinčania

Vidíte ako lineárne pracuje pružinová vidla? Takto vzduch nikdy nestlačíte len pod vlastnou hmotnosťou.

čumia s nedôverou na nás. O turistickom ruchu tu borci v gumákoch ešte nepočuli. Ozaj, zabudol som povedať, že máme pripravené dve kratšie trasy. Jednu dnes a druhú na nedeľu. Po dofúkaní tlmiča a vidlice pre „oversize“ Ovečkina vyrážame na tú prvú, keďže nemá poriadny bajk vyfasoval staré Paedrove celopéro. Pôvodný plán ísť aj so spacákmi som na poslednú chvíľu zmenil a o jeden a pol kila ľahší batoh poteší celú posádku. Šak, kto by sa s tým teperil, keď nemusí? Počiatkové stúpanie po výdatne pocukrenej asfaltke (štrkový zvyšok zimného posypu) smerom k Richňavským jazerám je nudné ako len môže asfaltový povrch poskytnúť. Cesta je dokonca značená

„Sitno: Vysielač, rozostavaná turistická chata a rozhľadňa to je vcelku dosť na jeden kopec, pričom chata nefunguje, rozhľadňa je zavretá a vysielač logicky oplotený.“

červenou turistickou značkou. Lutujem turistov, ktorí budú musieť trpieť autá popri stúpaní. Bohužiaľ, je to nevyhnutné. Na spomínané jazero je to pohoda a konečne odtiaľ točíme na lúku do terénu. Okamžite zhadzujeme na korytnačku.

Žiadny vychodený chodník, len krížom do prudačku cez lúku. No čo vám budem hovoriť – miesime jak kone, ale hlavne že to ide. Po chvíľke stojíme na plošinke s fajným výhľadom. Viditeľnosť špicová, už len nájsť červenú značku a vedieť kam ďalej. V GPS to ťahá doprava a párkrát sa povrtím po lúke dokiaľ sedí azimut. Ani tá navigácia niekedy nemá páru, kde je sever a šípka na kompase sa vrtí jak striptérka pri tyči. Koncom marca tu kvitnú také modré kvetiny. Je ich tu toľko, že by to tu mohli kosiť kombajnom. Parádička a skúsime tipovať, čo to tak môže byť. Mega-mozek najvyšštudovanejší (Paedr) tipuje krokus (po overení na nete je to šafrán karpatský a to je fakt to isté ako krokus – teda zápočet z botaniky má v hrsti). Napájame sa na poľnú cestu a stáva sa zázrak – nachádzame značku. Radosť netrvá dlho – v krátkom zjazde ju zas strácame. Zľahka traverzujeme horu a keď končí aj ten najtenší chodník, bez hanby to zrežeme kolmo dole cez les. No prudač jak sa sluší a patrí, nechýbajú padnuté vetvy. Toto je na hľadanie nových trás najväčšia sranda – treba byť furt v strehu! Bez jediného preletu pristávame na luxusnú zväžnicu, dokonca viditeľne označenú „pohrešovanou“ červenou turistickou...

Do sedla Krížna je to už bezproblémová brnkačka. Odtiaľ sa napojíme na traverz okolo samotného Sitna. Je to vlastne lesácka štrkovica zo severnej strany. Ani sa moc nečudujeme, keď sa zabárame v snehu. Žltознаčený traverz je v podstate niekoľko kilometrov bez prevýšenia a zväžnica sa kľukatí podľa reliéfu hory. Nebyť snehu, je to úsek, ku ktorému by sa nedalo ani nič napísať, také normálne. Podstatné je to, aby sme smerovali k Vlčím jamám, kde definitívne začne stúpanie k Sitňanskému hradu. A že je to poriadny sklon, asi nemusíme hovoriť. Komplikácie so snehom pokračujú na krátkych úsekoch, je sranda ako bajk odstaviť zopár centákov bielej brečky. Keď kúsok prenášam, z mokrého snehu mám okamžite povodeň v tretrách... Z asfaltky stačí poslúchnuť smerovník a v krátkom okamihu ste na hrade (či skôr na zrúcanine).

Voľnosť a sloboda. Pre MTB základná esencia.

Oproti hradu je krásny zošup, neexistuje ho nevyužiť!

Skratka k červenej značke – čistá divočina.

Výhľad je parádny, v diaľke južným smerom vidno maďarský Csoványios. Ak sa pamätáte, pretrpeli sme ho pred dvoma rokmi. Čo je pre mňa oveľa lepšie, kričí po mne naozaj sexi zrzka! Postava, tvár a vek bez pripomienok, čo môže chcieť? Kýva o sto šesť a ja už začínam chápať, že to nebude pozvánka k niečomu, po čom túžia nielen ženy ☺. V jej ruke spoznávam žltú krabičku. Okamžite sa mi rozsvietilo, že je to naša GPS. Neváham a štartujem k nej, dokiaľ si to rozmyslí. Nemôžem uveriť, že na Slovensku mi niekto vrátil stratenú vec. Koktám a k ďakovačke

Aj nižšie Sitno nás nakrmito!

pridávam pozvanie na poldeci (ja viem, nie je to kytica ruží...). Dvoch bojovníkov zo zostavy sme medzitým akosi stratili, predpokladám, že minuli odbočku k hradu. Ideme s Paedrom teda za nimi hore k vrcholu. Tu sa stupák ešte priestruje. Na vrchole je pomerne rušno a urbanizácia naplno postihla aj dominantu Sitňanskej vrchoviny, 1009 metrov vysoké Sitno. Vysielač, rozostavaná turistická chata a rozhľadňa to je vcelku dosť na jeden kopec, pričom chata nefunguje, rozhľadňa je zavretá a vysielač logicky oplotený. Ešteže si môžeme sadnúť na ríť a natlačiť do seba požíveň. Je jasné, že teraz budeme potrebovať všetky dostupné centimetre zdvihu na zjazd dole k Počúvadlianskemu jazero. Vyzerá to pekne ostré nadol a sám som zvedavý, či naplníme očaká-

AJ NIŽŠIE SITNO
nás nakrmilo!

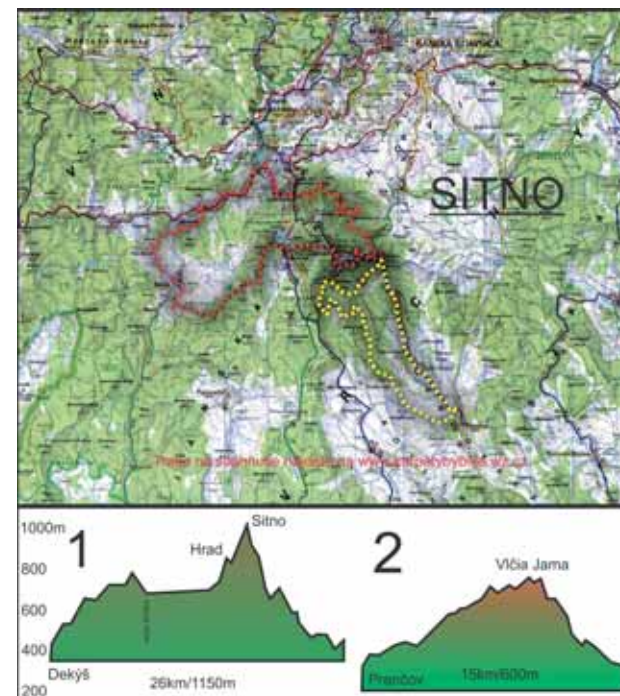
vania. Pre úplný poriadok: píšem o zelenej značke dolu, no jediná možnosť ako sa k nej dostať, je prepojom po modrej. Modrý úsek by si zaslúžil pár slov – upozornil nás Janči Urek z neďalekého projektu Bajkom k Tajchom. Vedel, že určite nám nebudú ľahostajné pasáže po vybudovaných prudkých drevených schodoch smerom k Tatárskej lúke. Budovali ich nadšenci a dríči, ktorí sú alergickí na zjazdovanie po ich tvrdo odmakanej robote a z toho majú chalani okolo Jana nepriamo ďalšie problémy pri povoleniach na rozšírenie svojich trailov. Nebyť napadaného snehu, veru bol by som na vážkach, či by som dokázal udržať pevné nervy a poctivo to poprenášať... Preto aj vy, keď sa pôjdete tadiaľto previesť porozmýšľajte... Všetko ostatné je v nasledovných minútach v réžii parádneho trailu. K spomínanej Tatárskej lúke je to už vytúžený singláč, ktorý po zozelenení turistického značenia naberať grády a rachot môže začať. Kamenná pasáž pri studničke poriadne premasíruje nováčika Ovečkina. Salto mortale vidím v priamom prenose a výsledok je narazené zápästie, nejaká tá odrneninka a odrhnuté hodinky. Nič to, treba ho páliť dolu, trail je náročný a plný voľných kameňov. Sklon ideálny, asi v tretine presekávam dušu. Kua, ešte som ani poriadne nechytli rytmus a už lepím. Vyzerá to byť vcelku frekventovaná trasa a bacha na turistov – dokážu vykuknúť na poslednú chvíľu. Pociť sobotnej vychádzky im určite nevylepší desať metrov flekujúci bajker. Vychádza mi z toho nelogický záver, že valiť, čo to dá – no obozretné. Šak viete, čo mám na mysli. Singel udržuje náročnosť aj nižšie a k tomu sa spestrí zopár metrami cez bystrinu. Proste nedá sa nájsť nič, čo by sa dalo vytknúť. Rýchly, ťažký a akurát dlhý. Píšeme za jedna! Zelená nás vyplula hneď pri brehu jazera. Ing. Chozé nachádza pekný drop medzi stromami a už tam poletujeme jedna radosť. Vysmädlo v krku, teda mierime do krčmy na jednu doplnkovú dávku minerálov a stopových prvkov. V tom záuradovala náhoda: z hospody vychádzala „GPS Zrzka“. Okamžite ju lámem na poldeci, aby som splatil sľúbené. Jasné, že neváhala! Svet je malý, obzvlášť pod Sitnom... Teda po jednom orosenom a hruške som usmiate od ucha po ucho. Zelená sa nám páčila, a preto po nej budeme valiť aj ďalej smerom k autám. Jej náročnosť podstatne poľavila a je

to miestami rýchlejšia lesná zväžnica prevažne v negatívnom sklone. Nechýba ani krásny výhľad na jednej širokej lúke. Aby sme skrátili asfaltový záver bez mihnutia oka skúsime neznámu odbočku na pastviny. Schválne vyberáme stopu do najprudšieho zrázu k potoku, prebrodíme a cez družstvo sa dostávame do Dekýša. Dneskajšok bol vcelku vydarený a netuším, kde by sme tak dobre pojazdili v tomto ročnom období. Na zajtrajšok je pripravená kratšia nedeľná „dobrotka“ a už teraz sa na ňu teším v akom svetle sa ukáže. Ráno sa po nočnom bivaku v autách pri zamrznutých Richňavských jazerách premiestňujeme do ďalšej „pidi“ dedinky Prenčov. Je tu podstatne teplejšie a dôvod je jasný – juhovýchodná poloha a nadmorská výška o tristo metrov nižšie. Štartujeme po asfaltke popod Kincelov vrch a odtiaľ doprava na lesácku asfaltku.

Jááj, tento singláč z Tatárskeho jarka po žltej nemal chybu. V jednoduchosti je krása, pekne dupnúť a sledovať stopu – iba tak málo stačí ku šťastiu.

Uprednostňujeme single, ale ani dobrá zväžnica nemusí byť zlá...

Výšľap vyslovene zadarmo, v tieni lesa a v ideálnom sklone. Výškové metre naskakujú a jediný, kto sa sťažuje je Ovečkin. Tlačí ho zadok od Paedroveho sedla. Keby ste videli v akom stave ho Ovečkin užíval, možno by ste radšej tlačili alebo dupali v stoji. Inak orientačne jednoduché jak facka: stále rovno a nevšimať si odbočky až po križovanie so zelenou značkou. Stará a trocha zarastená cesta je fajn a len záver do Tatárskeho jarka je prudší. Z neho točíme na žltú, ktorá je vlastne logickým dokončením včerajšieho nudného traverzu zo severnej strany. Keď som včera hovoril o nude, tu je to presný opak. Úzky singláč má rytmus, nie je tu sneh a čím viac dupem, tým je to väčšia paráda. Takto vyzerá rozdiel medzi jazdou po zväžnici a po singly s rovnakým profilom. Je to ako mať na jazyku kupovanú a domácu slivovicu... Jediné, čo nás vytočilo, bola

Záverečná očista.

Tesne pred Dekýšom
a brodom potoka.

kopa padnutého haluzia ako naschvál zanechaná pilčíkmi na chodníku. No, keďže sme „charakteri“ ako vystrihnutí z učebnice o slušnom správaní, zosadáme a všetko parádne odpraceme. Znova nasadáme a nenávratne sa blížíme k Vlčím jamám, kde sme včera začali stúpať na Sitno. Keď sa hovorí „ide to s tebou z kopca“ – väčšinou je to náznak, že nie je všetko v poriadku. To ale neplatí o bajkeroch, my taký stav práve potrebujeme!

A tu to presne začína: odtiaľto budeme klesať až do Prenčova po chodníku Andreja Kmeťa. Keby ste ma zabili, už si nepamätám, kto to bol, ale aby som to diplomaticky zahovoril: Menovaný Andrej K. bol významný slovenský činiteľ, jeho

zásluhy boli natoľko výrazné, až po ňom pomenovali tento chodník. Bodka. Čo sa týka samotnej kvality, je to vcelku dlhý a pekný zjazd okorenený pasážami vyžadujúcich pilotovu pozornosť. Drtivá časť je dvojstopá (nechýba aj singlový prepoj). Tak ku príkladu z kopca Kopanice (616 m) je to poriadne vymletá zväžnica a udržať sa v strednej stope chce pevné nervy – paráda! Dole po lúčach je to zas rýchle XC-čko v peknej panoráme (pod Stankovým vrchom). Do Prenčova to vychádza cez päť kilákov klesania zo 400 metrami výškovej straty. Vytrasované súradnice nájdete samozrejme na našej domovskej stránke (karpaty-bike.wz.cz) a na záver nemôže byť nič lepšie, ako keď sa dobajkujete priamo k odparkovaným autám. Ja som zarytý zástanca severných regiónov, no najjužnejšia slovenská tisíckovka Sitno ma milo prekvapila možnosťami (v mape sa dajú isto vymáknúť ďalšie dobroty k terénnym jazdám). Kvitujeme aj skoršiu sezónu bez snehu. Fakt si nemôžem pomôcť, ale nám sa páčilo! Stretneme sa v teréne. Klokán ✕

Počúvadlianske jazero a kalendárová
fotka z ruky maestra Paedra.